

Sygn. akt II UK 132/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. P.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację B.P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 września 2012 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 listopada 2009 r. w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej od dnia 1 stycznia 2010 r. Przyjął, że organ rentowy prawidłowo zastosował przepisy art. 15 ust. 1 i art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r.,

poz. 667; dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”), zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210) i ustaleniem, że ubezpieczona w okresie od dnia 9 września 1974 r. do dnia 31 lipca 1989 r. pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388; dalej „ustawa lustracyjna”).

Skarga kasacyjna ubezpieczonej, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości i zawierająca wniosek o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 15b ust. 1 i 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przez niewłaściwe zastosowanie, czego skutkiem było nieuwzględnienie art. 15 ust. 1 ustawy oraz błędną wykładnię art. 15b ust. 2 i przyjęcie, że na jego podstawie stosuje się art. 14 i 15 ustawy, lecz z pominięciem art. 15 ust. 1, a w konsekwencji ustalenie emerytury niższej od należnej w wysokości 40% podstawy wymiaru emerytury po 15 latach służby.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżąca odwołała się do konieczności ustalenia wykładni przepisów ujętych w podstawie skargi. Powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09, i podnosząc, że ustawodawca utrzymał na dotychczasowych zasadach prawo do świadczenia po 15 latach służby, a wskaźnikiem 0,7% za każdy rok nakazał przeliczać lata służby przekraczające ten limit.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Niejasność wykładni art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, sugerowana przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania, wydaje się polegać na sposobie ustalenia wysokości emerytury policyjnej z uwzględnieniem wprowadzonej od dnia 16 marca 2009 r. zmiany zasad obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej.

Kwestia ta nie stanowi przyczyny kasacyjnej, gdyż została już wyjaśniona, a problem wskazany w skardze był przedmiotem wielu rozstrzygnięć. Przede wszystkim Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-ZU 2012 Seria A 2010 Nr 2, poz. 15) potwierdził zgodność art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednocześnie stwierdził, że przepis ten nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. Także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210) przyjął, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, emerytura – stosownie do art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy – wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru, co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Stanowisko to zostało potwierdzone w decyzji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Czwarta Sekcja w sprawach połączonych nr 15189/10, 16970/10, 17185/10, 18215/10, 18848/10, 19152/10, 19915/10, 20080/10, 20705/10, 20725/10, 21259/10, 21270/10, 21279/10, 21456/10, 22603/10, 22748/10 i 23217/10, Cichopek i inni przeciwko Polsce z dnia 14 maja 2013 r.

W szczególności, w powołanej uchwale Sąd Najwyższy, usuwając niejasności, stwierdził, że żaden rodzaj ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, „możliwości prawnych ani argumentów prawnych lub prawniczych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa. Przeciwnie, poddane analizie przepisy są jednoznacznie czytelne, a

przeto jasne i niewymagające szczególnie pogłębionej analizy prawnej ani prawniczej”.

Powoływanie się zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na niejasność interpretacji omawianych przepisów nie ma uzasadnienia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).